

[Aksel Larsen.]

statsministeriet for at holde fraktionsmøde. Dér sluttede man det forlig, at venstre og konservative skulle støtte socialdemokratiets forslag om en 4 pct.s spærregel.

Det blev senere reduceret til de 60 000 stemmer under indtryk af befolkningens protester. Man sluttede videre det forlig, at det radikale venstre ikke skulle gøre spærreglens opgivelse til en betingelse for sin tilslutning til den nye grundlov, men at de skulle lade den nye grundlov køre og så føre slaget imod spærreglen på det felt, hvor det på forhånd var tabt, nemlig i diskussionerne og afstemningerne her i tinget om valgloven. Ja, det er ikke af ondsksfuldhed overfor det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, jeg siger det; jeg synes blot, at denne historiske sandhed skal frem.

Så har jeg et par bemærkninger til socialdemokratiets ordfører, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg). Han havde ikke meget at sige, men han mente — som man naturligvis kunne vente, for det bliver jo altid sagt — at kunne klare sig med de sædvanlige floskler om, at kommunisterne blot følger de sovjetiske synspunkter i tykt og tyndt. Når man ved, hvorledes det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har svinget, omend ikke nydeligt, så dog lydigt, for at følge de amerikanske synspunkter i tykt og tyndt, og når man ved, hvordan det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har svinget fra sin lovprisning af Sovjetunionen i 1945, da han samtidig gav udtryk for sin ruelse over tidligere at have vurderet Sovjetunionen for dårligt, over til det standpunkt mod Sovjetunionen, han repræsenterer i dag, så kan man vel tage sig hans rutinebemærkninger om vort parti let.

Hvad det konkrete angår, det lidet konkrete, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) kom ind på, så må jeg sige, at jeg ved ikke af, at jeg i går her fra denne talerstol skal have sagt, at Atlantpagten ikke er en militær alliance med aggressive formål. Jeg har lige netop fået fortrykket og løbet min tale igennem; dér står det heller ikke. Jeg har ikke sagt det, og jeg har ikke ment det. Jeg mener fortsat, at Atlantpagten er en militær alliance med aggressive formål, og jeg synes, at det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) i

sin naivitet forsøger at gøre sig det for let i debatten, når han tillægger mig udtalelser og synspunkter, som jeg ikke har fremsat og ikke nærer, for derpå at forsøge at tage disse til indtægt.

Hvad angår Nordisk Råd, aner jeg virkelig ikke, hvordan det kommunistiske parti, endelige regeringerne i Europas socialistiske lande, ser på Finlands tilslutning. Jeg ved derimod, at det, jeg sagde i går, var følgende (sp. 158):

„Med den betydelige forandring, der er sket i den internationale politiks klima, må det antages, at faren for, at Nordisk Råd skal komme til at virke som en praktisk udvidelse af Atlantpagten og dermed til en forøgelse af den internationale spænding og en forøgelse af krigsfaren for Norden, er blevet ganske betydeligt forringet. Man har nu lov til at håbe, at Nordisk Råds virksomhed vil blive i overensstemmelse med dets erklærede officielle formål.“

Ja, det sagde jeg, fordi det er min mening. Jeg kan ikke forstå, hvad det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) har imod det.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke sagde i går i sin tale (sp. 175):

„... efter det citat af Dimitrij Manuilskij, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen i dag læste højt, mener jeg, det har offentlig interesse at få verificeret, om dette citat virkelig er en udtalelse, som Manuilskij har fremsat, eller om det beror på en forfalskning.“

Jeg tillader mig at korrigere det ærede medlem hr. Viggo Starcke, hvis opfattelses-evne undertiden synes at være ikke helt god. Jeg har aldeles ikke læst et citat af Manuilskij op; jeg har læst noget op, som den amerikanske general Partridge har foredraget for Atlantpagtlandenes udenrigsministre i Paris, og om hvilket general Partridge påstod, at det var et citat af Manuilskij. Det er meget let for det ærede medlem at sige: lad os nu få verificeret, om Manuilskij virkelig har sagt det eller ikke. Jeg kunne sagtens — formodentlig ikke her fra talerstolen, men så andetsteds — beskyldte det ærede medlem hr. Viggo Starcke for at have stjålet og sige, at nu må han bevise, at det har han aldrig gjort. Overfor sådan en beskyldning ville det ærede medlem stå temmelig værgeløs. Han kunne